

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνταχόμενον ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χάρῃ ἡμῶν ὑπερησίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἐξωτερικῶν . . . 80. 12.— Ἐξωτερικῶν Ἐτήσιος . . . 80. 12.— Ἐτήσιος . . . 80. 12.— Ἐξέμνητος . . . 6.50 Ἐξέμνητος . . . 8.— Τετμήσιος . . . 3.50 Τετμήσιος . . . 4.50 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τῶν 15ν ἡμερῶν μὴνός.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΙΑΡΙΤΗΣ — ΒΕΑΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ἐν Ἀθήναις, 29 Δεκεμβρίου 1918	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐξωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35 Φύλλα προηγουμένων ἔτων, ἐπίσης λεπ. 30 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐθελίουδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαῖον Ἔτος 41ον.— Ἀριθ. 5
---	--	---	---

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ ΝΕΣΤΟΡ ΜΑΛΟΤ
 [Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Αὐτὸ τὸ ζωντανὸ εἶχε ἀναστήκῃσαι πολλές φορές τὴν προθεῖα τοῦ γέροντος, μὰ δὲν ἦταν ἐκκολάχι ὅπως ἐνόμισα.

Τὶ ζωὴ νὰ ἦσαν; Κί' ἦταν τάχα ζωὴ; Ἀλήθεια, δὲν ἤξερα τί ὄνομα νὰ δώσω στὸ ἀλλόκοτο πλάσμα, ποὺ ἐβλεπα πρώτη μου φορὰ καὶ τὸ κοίταζα σαστισμένος.

Φορούσε κάκκινη μπλουζίτσα μὲ σειρήνια χρυσῶ. Τὰ πόδια του ὅμως καὶ τὰ χέρια του ἦσαν γυμνά. Γιατ' εἶχε χέρια σαν ἀνθρώπου μόνον ποὺ τὸ περὶ τοὺς ἦταν μαῦρο, κί' ὄχι ἄσπρο ἢ κρεατὶ.

Μαῦρο ἦταν καὶ τὸ κεφάλι του, ὄχι κί' ἄλλο ἀπ' τὸ γρόθο μου κλειστό. Τὸ μούτρο του ἦταν πλατὺ καὶ κοντὸ ἢ μύτη του σηκωμένη πρὸς τὰ πάνω, μὲ ρουθούνια ἀρῆα καὶ τὰ χεῖλη του κίτρινα. Μὰ κείνο ποὺ μούκανε τὴ μεγαλύτερη ἐντύπωση, ἦσαν δύο μάτια, πολὺ κοντὰ τὸ ἓνα στ' ἄλλο, — δύο μάτια ποὺ δὲν στέκουνταν στιγμή κί' ἀστραφταν σαν καθρέφτες.

— Ἄ, τὴ σιχαμένη μαίμου! φώναξε ὁ Μπαρμπερῆς.

Ἡ λέξη αὐτὴ μ' ἐφώτισε καὶ συνήλα. Γιατί, ἂν δὲ εἶχα ἰδῆ ποτέ μου μαίμους, πολλές φορές ὅμως εἶχ' ἀκούσει νὰ μιλοῦν γι' αὐτές. Δὲν ἦταν λοιπὸν ἀραπάκι ἀκείνο ποὺ ἐβλεπα τώρα μπροστά μου, ἦταν μαίμου, πίθηκος.

— Σὺς παρουσιάζω τὴν πρωταγωνιστὴ τοῦ θιάσου μου! εἶπε ὁ Βιτάλης. Εἶναι ὁ κύριος Καρδούλης. Ἀγαπητέ μου Καρδούλη, χαίρετ' ἐξέ τῆς συντροφιά.

Ὁ Καρδούλης σήκωσε τὸ χέρι του στὸ στόμα του κί' ἔπειθε 'ς ὄλους μας ἀπὸ ἓνα φίλι.

— Ἄλλος τώρα! ἐξακολούθησε ὁ Βιτάλης, δείχνωντας μὲ τὸ χέρι τὸ ἄσπρο σκυλί. Ὁ σινοὶρ Κάπης θὰ λάβῃ τὴν τιμὴ

νὰ παρουσιάσῃ στὴν ἐν τ' ἐ μ ἡ γ ὁ ρ ἡ τὸς φίλους του.

Μὲ τὴ διαταγὴ αὐτὴ, τὸ ἄσπρο σκυλί, ποὺ ὡς τὴ στιγμή ἐκείνη δὲν εἶχε κουνῆ ἀπὸ τὴ θέση του, πετάχθηκε ζωηρῶ, σηκώθηκε στὰ πίσω τοῦ ποδαρῖα, σταύρωσε τὰ μπροστινὰ στὸ στήθος του καὶ χαίρετ' ἔθηκε τὸν κύριό του μὲ τόσο βαθεῖα ὑπόκλιση, ποὺ τὸ ἀστυνομικὸ του καπέλλο ἄγγιξε στὸ πάτωμα.

Ἐπειτα γύρισε στοὺς συντρόφους του καὶ μὲ τὸ ἓνα χέρι, ἐνῶ τ' ἄλλο τὸ εἶχε πάντα στὸ στήθος του, τοὺς ἐγενεψε νὰ πλησιάσουν.

Τὰ δύο σκυλιὰ, ποὺ εἶχαν τὰ μάτια κερρωμένα στὸ σύντροφό τους, σηκώθηκαν διαμιάς, χαίρετ' ἔθηκαν μὲ τὰ χέρια — δη-

«Ἐνῶ ἔγω κοίταζα τὸ γέροντος...» (Σελ. 25, στ. β')

λαδὴ μὲ τὰ μπροστινὰ πόδια — σαν ἀνθρωποὶ, ἔκαμαν σοφρὰ ἐξῆ βήματα μπροστά κί' ἄλλα τρία πίσω, κί' ὕστερα χαίρετ' ἔθηκαν τὴν «ἐν τ' ἐ μ ἡ γ ὁ ρ ἡ».

— Αὐτὸς ποὺ τὸν λέω Κάπης, ἐξακολούθησε ὁ Βιτάλης, ἀπὸ τὸ ἰταλικὸ Καπιτάνο, εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῶν σκυλιῶν. Σὺν τὸ ἔξυπνος, τοὺς διαβιβίζει τίς διαταγὰς μου. Αὐτὸς ὁ ἄλλος, ὁ κομψὸς νέος, ὁ μαυρομάλλης, εἶναι ὁ σινοὶρ Ζερμίνος, ὄνομα ἰταλικὸ ποὺ θὰ πῆ κομψὸς καὶ ποὺ τοῦ ταιριάζει στὴν ἐντέλεια. Ὅσο γι' αὐτὴ τὴ σεμνὴ μικρούλα, τὴ γλυκεῖα, εἶναι ἡ σινοὶρα Δούλη, μιὰ χαριτωμένη Ἀγγλίδα,

ποὺ κί' αὐτὴ δὲν ἔλλεψε βέβαια τὸ γλυκὸ τῆς ὀνοματῆ. Αὐτοὶ εἶναι οἱ «ἡθοποιοὶ» μου, ὄλοι καλοὶ καὶ ἀξιοί, ἄλλος γιὰ τοῦτο, ἄλλος γιὰ κείνο, καὶ μ' αὐτοὺς γυρίζωντας τὸν κόσμον, μπορῶ καὶ βγάλω τὸ φωμαί μου, πότε πολὺ καὶ πότε λίγο, κατὰ τὴν τύχη ποὺ μοῦ παρουσιάζεται. — Κάπης! Ὁ ἄσπρος σκύλος σταύρωσε πάλι τὰ πόδια του.

— Φίλε μου Κάπης, ἐλα ἐδῶ καὶ κάμε μου, σὲ παρακαλῶ, τὴ χάρη, — ξέρετε, οἱ ἡθοποιοὶ μου ἔχουν ἀνατροφή καὶ πάντα τοὺς μιλῶ μ' εὐγένεια, — ναί, κάμε μου τὴ χάρη νὰ πῆς 'ς αὐτὸ τὸ παιδάκι, ποὺ σὲ κοιτάζει μὲ γουρλωμένα μάτια, τί ὥρα εἶναι τώρα;

Ὁ Κάπης ἔσταύρωσε τὰ πόδια, ἐπλησίασε τὸν κύριό του, τοῦ ἀνοῖξε τὸ τσεπούνη, ἐψάξε στὴν τσέπη τοῦ γελειοῦ του, ἐβγάλε ἓνα μεγάλο ἀσημένιο ρολόι, κῦτταξε μιὰ στιγμή τὴν πλάκα κί' ἐγαύγησε δύο φορές καθαρά καὶ δυνατὰ κί' ὕστερα ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ γαυγίσματα, ἔκαμε ἄλλα τρία μικρότερα.

Ἀλήθεια, ἡ ὥρα ἦταν δύο καὶ τρία τέταρα.

— Ὁρατὰ! εἶπε ὁ Βιτάλης, σινοὶρ Κάπης, σ' εὐχαριστῶ πολὺ. Καὶ τώρα θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ βάλῃς τὴ σινοὶρα Δούλη νὰ μᾶς χορῆξῃ λίγο στὸ σχοινί.

Ὁ Κάπης ἐβγάλε ἀμέσως τὸ κύριό του ἓνα σχοινί κί' ἐγενεψε τὸν Ζερμίνον, ποὺ πῆγ' εὐθὺς καὶ στάθηκε ἀντικρὺ του. Ὁ Κάπης τοῦ πέταξε τότε μιὰ ἀκρὴ τοῦ σχοινοῦ κί' οἱ δύο μαζί ἀρχισαν σοβαρὰ νὰ τὸ γυρίζουν. Καὶ μόλις αὐτὸ τὸ στριφογύρισμα ἐγένε κανονικὸ, ἡ Δούλη ὤρμησε στὸν κύκλον καὶ πήδησε ἀνάλαφρα, μὲ τὰ γλυκὰ τῆς μάτια κερρωμένα ἐπὶ τὰ μάτια τοῦ κυρίου τῆς.

— Βλέπετε, μᾶς εἶπε αὐτὸς, πόσο ἐξυπνοὶ εἶναι οἱ ἡθοποιοὶ μου. Ἀλλὰ ἡ ἐξυπνάδα εἶν' ἓνα πρᾶγμα, ποὺ φαίνεται καλύτερα μὲ τὴ σύγκριση. Γι' αὐτὸ παίρνω στὸ θιάσο μου κί' ἓνα παιδί. Ὁ κἀπης τὸ

βλάκα κ' έτσι ή εξυπνάδα των άλλων μου ήθοποιών θα φαντάζω περισσότερο.

— Έ, στο πιά για να κάνω το βλάκα ... τον έκοψε ο Μπαρμπερίνης.

— Χρειάζεται' εξυπνάδα, το ξέρω! συμπλήρωσε ο Βιτάλης. Πιστεύω όμως, πως αυτό το παιδί έχει αρκετή και θα παίρνει από μαθήματα. Μπορούμε μάλιστα να το ιδούμε τώρ' άμέσως. Γιατί αν είναι αλήθεια εξυπνο παιδί, θα καταλάβη πως με το σινιόρ Βιτάλη θα μπορέη να γυρίζη 'ς όλη τη Γαλλία, χωρές και χωριά, ελεύθερο σαν το πουλί, αντί να στέκεται πίσω απ' τα βιάδια ή να περπατή κάθε μέρα, απ' το πρωί ως το βράδυ, στο ίδιο χωράφι και θα χαρή για την τύχη του. Αν όμως δεν είν' εξυπνο, θάρχιση να κλαίη, να φωνάζη και, επειδή ο σινιόρ Βιτάλης δεν αγαπά τα κακά παιδιά, δεν θα το πάρη μαζί του, παρά θα τάφιση να πάη σ' Ορφανοτροφείο, όπου θα δουλεύη πολύ και θα τρώη λίγο.

Ναί, ήμουν αρκετά εξυπνος ώστε να καταλαβαίνω αυτά τα λόγια! μα δεν μ' έπειθαν. Αλήθεια, οι «ήθοποιοι» του σινιόρ Βιτάλη ήταν πολύ νόστιμοι, πολύ διασκεδαστικοί, και θάταν επίσης διασκεδαστικό να γυρίζη κανένας όλο τον κόσμο. Μα για να τους ακολουθήσω, να γυρίσω μαζί τους κι' εγώ, έπρεπε ναρίσω τη μάννα-Μπαρμπερίνα!

— Πάλι όμως, μήπως κι' αν έλεγα όχι, ήμουν βέβαιος πως θάμενα με τη μάννα-Μπαρμπερίνα; Μπορεί να μ' έστελναν στο Κατάστημα.

— Έκεί που στεκόμουν σ'ε παραχρή, με τα δάκρυα στα μάτια, ο Βιτάλης μου κτύπησ' ελαφρά το μάγουλο με το δάκτυλό του και είπε:

— Έλάτε και το παιδί καταλαβαίνει πολύ καλά το συμφέρο του. Βλέπετε; Ούτε κλαίει, ούτε φωνάζει. Ωστε άβριο...

— Άχ, κύριε, φώναξα, αφήστε με στη μάννα-Μπαρμπερίνα, ος παρακαλώ! Εγώ δέν...

Μ' έκοψε στη μέση έν' άγριο γαύγισμα του Κάπη. Κι' ο σκύλος άρχισε στο τραπέκι, όπου είχε μείνει καθισμένος ο Καρδούλης. Γιατί ο πίθηκος, τη στιγμή που όλοι ήταν γυρισμένοι σ'ε μένα, είχε πάρει με τρόπο το ποτήρι του κυρίου του και καταγίνονταν να ταξιδιάζη. Ο Κάπης όμως, σαν καλός φύλακας, είδε αυτή την κατάχρηση και, σαν πιστός υπηρέτης, έτρεξε να τήν έμποδίση.

— Ά, κύριε Καρδούλη! είπε ο Βιτάλης με τόνο αστηρό' είσαι λαιμαργός και κατεργάρης! Κατέβα γρήγορ' από το τραπέκι και πήγαινε να σταθής εκεί στη γωνιά, με το πρόσωπο κατά τον τοίχο. Σύν, Ζερμπίνη, πήγαινε κοντά του να τον φυλάς κι' αν κουνιθής, δός του μια καλή σφαλιάρα. Όσο για σένα, κύριε Κάπη, είσαι πολύ καλός σκύλος. Δός μου το πόδι σου να σου το σφίξω.

Κι' ένθ' ο πίθηκος, με κατεβαμένα

μούτρα, έκανε όπως διατάχθηκε, ο Κάπης, εύχαριστημένος, υπερήφανος, έδωσε το πόδι στον κύριό του.

— Τη δουλειά μας τώρα, εξακολουθήσε ο Βιτάλης. Λοιπόν, σου δίνω τριάντα φράγκα.

— Όχι, σαράντα. Άργισε καινούργια συζήτηση, αλλά ο Βιτάλης την έκοψε λέγωντας:

— Το παιδί στενοχωριείται δω-μέσα. Άς βγή λίγο στην αυλή να διασκεδάση. Κι' έγνεψε στον Μπαρμπερίνη.

— Ναί, ναί, είπε αυτός' πήγαινε, μικρή, στην αυλή και μη γυρίσης εδώ αν δε σ'ε φωνάξω.

Βγήκα στην αυλή του καρεναίου, γιατί δε μπορούσα να κάμω άλλοις' μα όχι βέβαια για να διασκεδάσω... Κάθησα σ'ε μια πέτρα κι' άρχισα να συλλογιέμαι.

Μέσα, αποφασίζονταν ή τύχη μου έκελνη τη στιγμή. Τι θα ήταν; "Έτρεμ' από την αγωνία κι' από το κρύο.

Πέρασ' έτσι μια ώρα, μια ολόκληρη ώρα. Έπιτέλους είδα το Μπαρμπερίνη να βγαίνη κι' αυτές στην αυλή. Ήταν μόνος. Έρχότανε να με πάρη, για να με παραδώση στο Βιτάλη.

— Έμπρός! μου είπε. Δρόμο για το σπίτι.

Για το σπίτι; Δε θάρχισα λοιπόν τη μάννα-Μπαρμπερίνα;

— Ήθελα να τον ρωτήσω, μα δεν έτόλμησα, γιατί φαινότανε πολύ κατασφισμένος.

Κάνανε το δρόμο χωρίς μιλιάρη. Άλλα δέκα λεπτά πριν φθάσουμε στο σπίτι, ο Μπαρμπερίνης που πήγαινε μπροστά, σταμάτησε, μ' έπιασε με βάνουσο τρόπο από ταυτί και με φοβέρισε:

— Κοιτάζε, κακόμοιρε, μήν πής λέξη απ' ε, τι ακουσεσ σήμερα, γιατί δυστυχία σου! Άκουσ; Πρόσεξε καλά!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Το μητροικό σπίτι

— Έ, τί είπε ο Δήμαρχος; ρώτησε ή μάννα-Μπαρμπερίνα άμα μπήκαμε.

— Δέν τον είδαμε.

— Τι; δέν τον είδατε;

— Όχι. Μας σταματήσανε κάτι φίλοι στον καρενά, κι' άμα βγήκαμε, ήταν άργα. Άβριο θα ξαναπάμε.

Ο Μπαρμπερίνης λοιπόν δέν είχε συμφωνήσει στο καζέριμα με τον θιασάρχη των σκύλων. Στο δρόμο συλλογιζόμουν, πως μπορεί ναταν πονηριά ο γυρισμός αυτός στο σπίτι. Άλλα τα λόγια που άκουσα τώρα, έδιωξαν κάθε άμφοβλία από το νού μου. Άφου θα ξαναπηγαίναμε στο χωριό, να ιδούμε τον Δήμαρχο, βέβαια ήταν πως ο Μπαρμπερίνης δέν είχε δεχθ' ή την πρόταση του Β-Βιτάλη.

Μ' όλος τον τίς φοβέρας, έγω θα μιλούσα γι' αυτά στη μάννα-Μπαρμπερίνα, αν μπορούσα να βρεθ' μια στιγμή μόνος μαζί της. Μα όλο εκείνο το βράδυ, ως

την ώρα που πλαγιάσαμε, ο Μπαρμπερίνης δέν άκαμε βήμ' από το σπίτι.

«Δέν περάζει, συλλογιόθηκα την ώρα που μ' έπαιρνε ο ύπνος' τής τα λέω αύριο».

Το πρωί όμως που σηκώθηκα, δέν είδα πουθενά μάννα-Μπαρμπερίνα.

— Η μαμά;

— Πήγε στο χωριό. Δέν θα γυρίση παρά τάπογεμα.

Χωρίς να ξέρω το γιατί, αυτή ή άπουσία μάννασύχισε. Χθές ή μάννα-Μπαρμπερίνα δέν είχε π'η καθόλου πως θα πήγαινε στο χωριό. Πώς δέν περίμενε ναρθ'η μαζί μας, άφου θα πηγαινάμε και μεζ' το μεσημέρι; Θα γυρίζε αυτή και μεζ' θα φεύγαμε;

«Ένας άριστος φόβος μου έσφιγγε την καρδιά. Δέν ήξερα τί κίνδυνος με απειλούσε, είχα όμως το προαίσθημα κάποιου κινδύνου.

Ο Μπαρμπερίνης με κοιτάζε μ' ένα ύφος παράξενο, καθόλου ήσυχαστικό. Και για να απόφυγω το βλέμμα του, βγήκα στο περιβόλι.

Το περιβόλι αυτό, αν και μικρό, είχε για μās μεγάλη σημασία, γιατί μās έτρεφε. Έκτός από στάρη, μās έδινε ή, τι άλλο τρώγαμε: πατάτες, κουκιά, λάχανα, μπρόκολα, κρομόδια, γογγύλια, κάρφια. Γι' αυτό δέν περίσσευε ούτε τόπος, ούτε ότοπος εκεί-μέσα. Μ' όλον τοϋτο, ή μάννα-Μπαρμπερίνα μου είχε παραχωρήσει ένα κοματάκι, όπου έφύτευα κάθε άπόγεμα άνάκατα, χωρίς καμιά τάξη, όσα σαράζεν' άγριοχόρτα κι' άγριολούδα εύρισκα και ξεριζώνω κάθε πρωί, από την άκροθασιά ή από υο φράχτη, τότε που έβουκα την άγελάδα μας.

Δέν ήταν βεβαια κανένα ζμορφο περιβόλι, χωρισμένο σε δραμάκια άμμόστρωτα και σε τετράγωνα κανονικά, γεμάτα σπάνια τουλούδια. Κανένας διαβάτης δε σταματούσε να το κοιτάζη, άπάνω απ' τον άγκαθόπλεχο φράχτη του. Μα κι' έτσι όπως ήταν, έγω τάγαπούτα γιατ' ήταν δικό μου. Και κτήμα μου κι' έργο μου. Τώκανα ή, τι ήθελα, όπως μου άρεσε, κι' όσες φορές μιλούσα γι' αυτό, — δηλαδή χίλιες φορές την ήμέρα, — έλεγα: «το περιβόλι μου».

«Ό,τι έφύτευα στο περιβόλι μου, το περιποιούμουν μάγάπη και το παρακολουθούσα με περιέργεια. Ήταν όμως και μια γωνίτσα, που την πρόσεχα τώρα και την αγαπούσα περισσότερο. Γιατί εκεί, κρυφά από τη μάννα-Μπαρμπερίνα, είχα φυτέψη κάτι πατάτες που μου είχαν δώσει, άγνωστεσ σχεδόν στο χωριό μας. Τις έλεγαν γ λ υ κ ο π α τ α τ ε σ και μ' έβεβαίωσαν πως ήταν πολύ πιο νόστιμες από τις συνειθισμένες που τρώγαμε και πολύ πιο θρεπτικές. Έλόγαριζα λοιπόν να κάμω μια έκπληξη στη μάννα-Μπαρμπερίνα. Δε θα τής

έλεγα τίποτα για το δώρο που μου είχαν κάνει. Όταν θα φύριωναν οι σπόροι, θά-έλεπε βέβαια τα βλαστάρια, μα θα τα παίρνε για τίποτ' άγριοχόρτα. Θα την άρινα με την ιδέα της. Και μια μέρα, όταν θα γίνονταν πια οι γλυκοπατάτες, θα φύλαγα καμιά ώρα που ή μάννα-Μπαρμπερίνα θα έλειπε, θα τις έδωζα' από το χόμα και θα τις μαγειρεύα μόνος μου. Πως; κι' εγώ δέν ήξερα καλά καλά. Ή φαντασία μου όμως δέν σταματούσε από τόσο τιποτένιο έμποδίο, παρά έτρεχε ως τη στιγμή που θα γυρίζε ή μάννα-Μπαρμπερίνα κι' εγώ θα τής παρουσίαζα το φανηγρό μου.

Ποιός θα άσπάζε τότε; Ή μάννα-Μπαρμπερίνα!

Και ποιός θα εύχαριστιούνταν; Πάλι ή μάννα-Μπαρμπερίνα!

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΜΕΛΙ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ

Οι στίχοι στην παλαιά μου είνε καθαρίο μέλι. ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Πολλές φορές μούχαν μιλήσει γι' αυτόν. Μου έλεγαν:

— Οζ ίδης ένα καλληκάρη της μακεδονικής έξοχής, γεμάτο δύναμη και ναίατα. Δέν έχει τις χάρεις του χωραίτη' είναι όμως άποιητής».

Θα βλέπαμε την Κυριακή εκείνη, σ' άπόγευμα, στη θριαμβευτική Αφίδα του Γαλεριού (Καμάρα.) Και για να πάω, έσχισα δη τη Θεσσαλονίκη πεζός....

Ο Λάμπης, — έτσι λέγονταν ο νέος Έλληνας ποιητής, — πιστός στο ραντεβού μας, μ' έπερίμενε και κοντά στην άκρωτηριασμένη Αφίδα, μαζί μ' ένα φίλο και τών θυνών, που μās παρουσίασε τον ένα στον άλλο. Έπειτα κατεθήκαμε προς τη θάλασσα, για να πάρουμε μια βάρκα, καθώς είχαμε αποφασίσει.

Έκανε ζέστη πολλή. Μόλις φθάσαμε όμως στην προκουκία, αισθανθήκαμε μια αδρα που μās ζωογόνησε. Στη στιγμή βρήκαμε μια βάρκα, πηδήσαμε μέσα κι' είπαμε του βαρκάρη να μās πάη στο Μικρό, άφου μās έκανε πρώτα ένα περίπατο όλο κοντά σταπρογιάλι. Κι' άμέσως αυτός, λυγώντας το κορμί μπροστά-πίσω, άργα και ρυθμικά, βούτηξε τα κουπιά του στα νερά, βαρεία κι' άκίνητα, σ'άφ κουρασμέν' από τη λαύρα του ήλιου.

Ή γαλήνη της θάλασσας μ' έκαμε να θυμηθ' το τετράστιχο του Σολωμού:

Δέν άνούεται οδ' ένα κ'ίμα
Είς την έρημ άκρογαλιά,
Δίς κι' ή θάλασσα κοιμάται
Μέσ' τ'ησ' η'σ' την άγκυλιά.

Στην Ελλάδα αυτή, όπου ή θάλασσα μās παρουσιάζεται σχεδόν πάντα μέσα 'ς ένα στενό, 'ς έναν κόλπο, άνάμεσα δυο νησιών, με την άκη όρατή από κάθε μεριά, ή εικόνα των στίχων του Σολωμού είναι κατά γράμμα' άληθινή. Και το τετράστιχο

θα ζωογάρηζε τέλεια το γύρω μας τοκίο, αν ή άκρογαλιά ήταν κι' έρημη.

Οι στίχοι του Σολωμού έφεραν την όμιλία για τους ποιητές τής νέας Έλλάδας. Ωνόμασα εκείνον που έγω τον θεωρούσα πρώτο. Έ, τον ποιητή αυτόν, ο Λάμπης δέν τον έχώνευε καθόλου. Μās το είπε καθαρά και με λίγα σκληρά λόγια τον άποτελειώσε.

Άκουγα το Λάμπη χαμογελώντας με συγκατάβαση, γιατί θυμήθηκα πόσο άδι-άλλακτος ήμουν κι' εγώ μια φορά και πάσες τέτοιες καταδικαστικές αποφάσεις έδωχα έναντιον ενδόξων πρεσβυτέρων. Τίποτ' αστηρότερο από τις κρίσεις τής έρωστίας νεολαίας! Άλλ' άμα έργασθη κι' ο νέος ο ίδιος, άμα γεράση κτίζοντας κι' αυτός με κόπο το δικό του Παλάτι, τότε βλέπει πόσο μέτριο είναι: δέν έχει όσα λογάριζε να βάλη μέσα. ... Μόνο στη δύση τής ζωής, τη στιγμή που άρτι-νει πια κανείς το έργαστήρι, θα κυριεύεται, νομίζω, από θυματικό για τα έπι-βλητικά ή θελκτικά άριστουργήματα των μεγάλων του προκατόχων. Προτήρες δέν έδλεπε παρά τα έλαττώματά τους' τώρα δέν βλέπει παρά τις όμορφίες.

Το μέρος όπου μās έδωχα ο βρακό-ρησ, ήταν όπως το θέλαμε έρημηκό. Κι' άφου ξαπλώθηκα χάμω σαν βουκόσ του Βιργιλίου, παρακάλεσα το Λάμπη να μου π'η λίγους στίχους του. Μου πέταξε τότε, κα χουετιά από λουλούδια, καμιά δεκαπενταριά ποιηματάκια, πολύ σύντομα μα και πολύ χαριτωμένα. «Άξόβεργες» τα τιλοφορούσε, σά ναθελε να π'η, ότι οι ρίμες πιάνονταν από τις λεπτές του ίβες, όπως απ' τις ξόβεργες τα πουλιά που καλιόδου.

Πήρα έν' από τα ποιηματάκια του Λάμπη, για να το μεταγράψω. Αυτό:

«Από τις ίδιες μέλισσες
Ήταν ή δυο λαμπάδες μας φτιασμένες
Κι' από το ίδιο το κεράμι θέλησε
Νάναι ή λαχτάρες μας πλασμένες.

«Όμορφη εικόνα και, μου φαίνεται, πρωτότυπη. Άφου έκαμα στο Λάμπη το δικιο εγκώμιο, έπρόσεσα:

— Οι στίχοι σου με τάγγα τους κε-ρια, μου θυμίζουν μια ώραία έντύπωση που είχα ένα βράδυ στην Άθήνα, στο εκ-κλησιδάκι του Λυκαθήτου. Στα σκοτά-δια του μέσα, όπου σβύνονταν και τα χρυσώματα, τρεμόφεγγαν σαν άστέρες ταναμμένα κεριά. Το κερί λοιπόν, καθώς καίγονταν, σκορπούσε μια εωδιά πιδ διαπεραστική κι' από το θυμίαμα. Έμαθα τότε πως ήταν από τις μέλισσες του Ύμητου, που κάνουν το καλύτερο μέλι του κόσμου. Άργότερα δοκίμασα και το μέλι τους και τότε κατάλαβα πόσο με-γάλος είναι ο έσπαινος, που κάνει ο γι-δοβόσκος του Θεόκριτου για τη φωνή τής Δάφνης: «Καλύτερα να σάκόμω να τρα-γουδάς, παρά να γλείφουμε μέλι». Άλλα

το μέλι του Ύμητου, — το μέλι των Μουσών, — είναι σπάνιο στον κόσμο. Ή κρίση των Αρχαίων δέν θα ξαναγυρίση πιά!»

[Από τα «Idylles et Fragments» του LEON CATHLIN. Ειδύλλιον Δ', άπο-σάσματι.]

Ο ΑΛΛΟΣ

(Συνέχεια και τέλος' ίδε σελ. 27.)

Ο Μίμης νοιώθει τον έαυτό του άλ-λοιώτικο. Νά, τουρχεται να φωνάζη από χαρά, να πηδήξη, να γελάση. Μα ίσως αν άνοιγε το στόμα του, θα ξεσκόπε σ' άναφολλητό.

— Λοιπόν ο Μίμης μου θα είναι πια καλό παιδί;

«Ω! πόσο επιθυμούσε να γίνη έτσι καλό παιδί!

Με μισόλογα, σταματώντας κάθε τόσο για να φιλή το χέρι που δέν τραδιότανε, ο Μίμης άφήνει την καρδιά του να ξε-χειλίση λίγο-λίγο. Πόσο ήθελε νάναι καλός! ... Πολεμά, μα δέν είναι εβ-κολο ... Είναι και τα μαθήματα δύσκολα κάπου-κάπου ... Και κείνος είναι ξεροκέφαλος ... Ή Δεσποινίς του το είχε τόσες φορές ... Μα έλπίζει να μα-λακώση το κεφάλι του. ... Μετανοι-ώνει πολύ, όταν κάνη άνοησίες. ... Μόνο που θάθελε να μετανοιώνε πριν τις κάνη.

Ή μαμά του άπαντά με μονοσύλλαβα και στο τέλος δέν του άποκρίνεται καθόλου. Μόλις άκούεται το στήθος της που άνεβοκατεβαίνει κάποτε. Και λίγο λίγο κι' ή φωνή του Μίμη σβύνει κι' αυτή. Τι καλά που είναι να μένουν έτσι κι' οι δυό, χωρίς να λένε τίποτα! Καλύ-τερο από κάθε τί. Άκούμησε το μά-γουλό σου στο χέρι τής μαμάς που είναι δικό του τώρα και σ'απαίνει μ' εύχαρί-στηση.

Έφαγα μια στάλα χλιαρή πέφτει στο μάτωπο του Μίμη, που τον έκαμε νανατριχιάση σύγκορμος ... Αυτή ή στάλα ... Κατάλαβε.

Άλλοίμονο! Ο Μίμης πάντα του ο ίδιος θάνα. Τη στιγμή που αυτός είναι έγωιστικά εύτυχημένος, πλάγι του ή μαμάκα του κλαίει και πονεί. Στη θέση του ο άλλος θάξερε τί να τής έλεγε. Και βέβαια αν ήταν εκεί, ή μαμάκα του δε θάρχαιγε. Αλήθεια, δέν είναι για τίποτα ...

Μέσα στη σιωπή, μια φωνίτσα βγαίνει, μα ταπεινή, πολύ ταπεινή:

— Μαμά, μή με κοιτάξεις. Κλείσε τα μάτια σου. Ίσως έτσι να σου φαν' πως είναι έ κ ε ι ν ο σ .

Με βίαιο κίνημα ή μαμά όρθώθηκε. Μια φωνή τής ήρθε στο λαιμό, κυττάζει καλά για ένα δευτερόλεπτο τ'άγόβι της και έξαφνα το άρπάζει βιαστικά και το σφίγγει στην άγκυλιά της τρυφερά! ... (André Lichtenberger) Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΦΑΟΙΣΘΟΙ ΚΑΙ ΑΝΕΜΙΚΗ

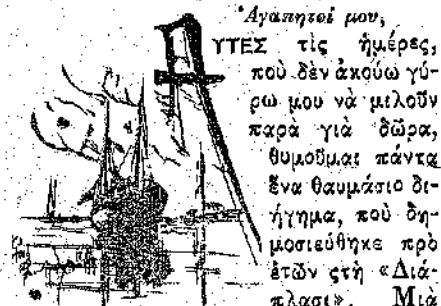
Στην άκρογιαλιά... Φλοιοί... Πού έπαιζαν, εκεί... Φτάνει η Άνεμική.

Στην άκρογιαλιά... Φλοιοί... Πού έπαιζαν, εκεί... Φτάνει η Άνεμική.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΔΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΔΩΡΟΥ

Αγαπητοί μου, γυτες τις ημέρες, πού δεν ακούω γύρω μου να μιλούν... Μια πλούσια κυρία—λέει,—είχε δυό βαπτιστικές: μία χαιδεμένη κόρη, από οικογένεια, μη στάση και μη βρέξη και μία φτωχούλα, της ανάγκης παιδί και της εργασίας...

μορφωμένη, σαν τη νουά των δυό κοριτσιών, δεν μπόρεσε να την επιτύχει παρά μία φορά, από λάθος του υπηρέτη της. Γιατί τόσα χρόνια, βλέπετε, αυτή έκανε το λάθος να πληρώνη τη φιλαυτία της φτωχής βαπτιστικής της, να την θλίβη, να την πικραίνη, με τό να της στέλνη πράγματα άκαταλληλά για δώρα της Πρωτοχρονιάς. Θέλητε: χρήσιμα. Ναι, βέβαια: τό φτωχοκόριτσο εκείνο πάντα θα χρειαζόνταν, περισσότερο από ένα διαμαντέιο δαχτυλίδι, ένα τόπι χασέ, ένα κομμάτι ύφασμα για φορεμάτακι, ένα καπελλάκι, ένα κομμάτι κάλτσες ή μαντιλάκια, μία ραπτομηχανή. Η πλούσια όμως νουά της, αν ήθελε να τη βοηθή, να της κάνει, να, ποδμα, έλεημοσύνη, τέτοια μπορούσε να της χαρίζη άλλες ημέρες του χρόνου. Άλλά την Πρωτοχρονιά όχι. Την Πρωτοχρονιά δεν χαροποιεί παρά το ώραίο περιττό, εκείνους τουλάχιστο πού τον άλλον καιρό το στεροφούνται και το ποθούν. Κι' η φτωχούλα εκείνη δεν ήταν τάχα μία ψυχή, με κάθε δικαίωμα να χαροποιηθή την Πρωτοχρονιά; Και για την ημέρα αυτή η καλή νουά της δεν έπρεπε να διαλέγη ένα στολίδι, ένα παιγνίδι, όπως έκανε και για την άλλη, την πλούσια, πού το κάτω-κάτω αυτή το χρειαζόνταν λιγώτερο, γιατί τέτοια πράγματα είχε καθέμερα;

Ζετες πως είναι αξιολύπητος τέτοια μέρα! —άλλά πως τον αγαπάτε. Έννοείται, πως όλη η δυσκολία της εκλογής του δώρου δεν είναι μόνο 'ς αυτό, Δυσκολώτατο φυσικά είναι να μαντέψη κανείς τί μπορεί να εύχαριστήση περισσότερο τον οποιοδήποτε άνθρωπο πού περιμένει δώρο απ' αυτόν και, με όσα λεπτά μπορεί να διαθέση, να του αγοράζη το καλύτερο. Όπωςδήποτε όμως, το σπουδαιότερο δεν είναι να εύχαριστήσουμε όσο γίνεται με το μικρό μας δώρο, αλλά να μην πληγώσουμε, να μην προσβάλλουμε, να μη λυπηθούμε. Και, δυστυχώς, αυτό συμβαίνει τόσες φορές! Νά ξεράτε πότα πικρά δάκρυα χύθηκαν στον κόσμο, έξ αίτιας πρωτοχρονιάτικων δώρων, διαλεγμένων χωρίς προσοχή!... Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυστιστήριομα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝΙ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' (Συνέχεια)

— Λέω, αποκρίθηκε ο ναύτης, πως έπειξ, κύριε Σμιθ, μπορείτε να κάμτε ε,τε καράκι θέλετε. Και το μεγάλο όπως το μικρό. Όύτε ξυλεία, ούτε σύρμα, ούτε χέρια μάς λείπουν. Δέν είναι παρά ζήτημα καιρού. — Και πόσον καιρό θα ήθελε να κτισθί ένα καράκι διακοσίων ως τριακοσίων τόννων; ρώτησε ο Κύριος Σμιθ. — Έπτά, ότώ μήνες το λιγώτερο, αποκρίθηκε ο Πέγγουα. Μην ξεχνάτε όμως πως έρχεται χειμώνας και ετό μεγάλο κρύο τα ξύλα δεν δουλεύονται εύκολα. Άς λογαριάσουμε λοιπόν και μία διακοπή από λίγες εβδομάδες. — Ωστε αν το καράκι μάς θα είναι έτοιμο ως τον έρχομένο Νοέμβρη, πρέπει νάμαστε και πολύ εύχαριστημένοι. — Ίσα-ίσα, αποκρίθηκε ο Κύριος Σμιθ, στην καλύτερη έποχη για να επιχειρήσουμε κάπως σπουδαίο ταξείδι, είτε ως τη νήσο Θαβώρ, είτε μακρότερα. — Άλήθεια, κύριε Σμιθ, ειπε ο ναύτης. Κάμτε λοιπόν τά σχέδια κι' οι εργατες είναι έτοιμοι. Πιστεύω μάλιστα, ότι κι' ο Άυρτων θα μπόρεση να μάς βοηθήση σημαντικά. Οι άποικοι όλοι επιδοκίμαζαν την ιδέα του μηχανικού και ήταν πραγματικά το καλύτερο πού είχαν να κάμουν. Άλήθεια, το χτίσιμο ενός κασάβιου διακοσίων ή τριακοσίων τόννων ήταν βαρεία εργασία, οι άποικοι όμως είχαν πεποϊθητη, πού την δικαιολογούσαν τόσες ως τώρα επιτυχίες. Ο Κύριος Σμιθ άρχισε λοιπόν να κάνει το σχέδιο του καραβιού. Στο άναμεταξύ, οι σύντροφοι του έκοβαν και κουβαλούσαν τά δένδρα, πού θα τους έδιναν την ανάγκη ξυλεία. Τά καλύτερα ήταν βλα-

νιδες και φτελιές, από το δάσος του Φάρ-Ουέτ. Έπωφελήθησαν από την ύλητομία πού είχαν κάμει στην τελευταία τους έκδρομή, για νάνοξουν έναν καλό δρόμο, πού άνομάσθηκε δρόμος του Φάρ Ουέτ και τά δένδρα κουβαλήθησαν στα Καμίνια, όπου ιδρύθηκε και το καινούργιο ναυπηγείο. Τά δένδρα ήταν ανάγκη να κοπούν και να ξεκλαδισθούν γρήγορα, γιατί δεν μπορούσαν να τά μεταχειρισθούν φρέσκα, αλλά έπρεπε ναφίουν στον καιρό την φρονίδα να τά σκληρύνη. Οι ξυλοκόποι μας εργάσθηκαν λοιπόν με ζήλο όλο τον Άπρίλιο, πού δεν τον έτόραξαν παρά όλίγοι άνεμοι της Ισημέριας, αρκετά δυνατοί. Ο κύρ Ζούπ τους έβοηθούσε επιτήθεια, πότε με τό να σακκαλώνη στις κορφές των δένδρων και να τους δένη τά σχοινιά πού θα τά έριχναν, πότε με τό να προσφέρη τους σιδηρούς του ώμους για τη μεταφορά των κομμένων κορμών. Όλη αυτή η ξυλεία συσσωρεύθηκε κάτω από ένα σανιδένιο υπόστεγο, πού της έκαμαν κοντά στα Καμίνια κι' εκεί περίμενε την ώρα να δουλευθή. Ο Άπρίλης πέρασε με αρκετή καλοκαιρία, όπως συμβαίνει κάποτε με τον Οκτώβρη, τον αντίστοιχο μήνα του δικού μας ημισφαιρίου. Οι γεωργικές εργασίες δεν είχαν διακοπή άπεάντιας εξακολούθησαν με πολλή δραστηριότητα και σε λίγο κάθε ίχνος έπιδρομής ειχ' εξαλειφθή από τ' όροπέδιο της Τερψιθέας. Ο κύριος Ξανάγεινε και καινούργια σπιτάκια κτίσθηκαν στην περιοχή της αύλης. Έκρίθηκε μάλιστα αναγκαίο να γίνουν μεγαλύτερα, γιατί οι πτερωτοί τους κάτοικοι είχαν αύξηθή σημαντικά. Όσο για τους σταύλους, αυτοί έστράζον τώρα πέντε ονάγγηδες, τέσσερους μεγάλους, δυνατούς, γυμναμένους, ήμερους, πού τους έξευγαν ή τους καθάλιεσαν χωρίς δυσκολία, κι' ένα μικρό, νεογέννητο. Στα γεωργικά εργαλεία της άποικίας ειχε προστεθή κι' ένα άροτρο, κι' οι ονάγγηδες χρησιμοποιούνταν για τό όργωμα σαν αληθινά βώδια. Οι άποικοι μοιράζονταν τις διάφορες εργασίες και κανένα χέρι δεν έμεινε άργό. Γι' αυτό ειχαν άκρα ύγεια κι' ευδιαθεσία εξαιρετική. Η εργασία τους ώφελούσε και στο σώμα και στο πνεύμα. Κι' ήταν μία χαρά να τους βλέπη κανείς τά βράδια, μαζεμένους στο Γρανίτινο Παλάτι, να συνομιλούν φαιδρότατα και να κάνουν χίλια ένετρα για τό μέλλον.

Έννοείται, ότι κι' ο Άυρτων συμμερίζονταν τώρα την κοινή ζωή της άποικίας. Δέν έλεγε πιά πως ήθελε να πάη να καθήση μονάχος στη στάνη. Έξακολουθούσε όμως να είναι μελαγχολικός, σχεδόν άμιλητος και να παίρνη μέρος μάλλον στις εργασίες παρά ετίς διασκεδάσεις των συντρόφων του. Στην εργασία ήταν άκούρατος, δυνατός, επιδέξιος, έφευρετικός, έξυπνος. Όλοι τον εκτιμούσαν και τον αγαπούσαν. Αυτό πιά το έβλεπε κανένας. Άλλά κι' η στάνη δεν ειχε εγκαταλειφθή. Κάθε δυό μέρες, κάποιος από τους άποίκους, οδηγώντας τάμάξι ή καθάλιεσκώντας ένα ονάγγη, πήγαινε να περιποιηθή τά κοπάδια και να φέρη γάλα. Οι έκδρομές αυτές ήταν κι' εύκαιρίες για κινήγι. Γι' αυτό, συχνότερ' απ' άλλους, έπαίρναν το δρόμο της στάνης ο

Άλλως τε στο νησί ύπήρχε τώρα ασφάλεια και κανένας φόβος επιθέσεως, τουλάχιστο από ανθρώπους, δεν ήταν. Όσα έγειναν όμως, μπορούσε εξαίρετα να ξαναγεινούν. Δέν ήταν καθόλου άδύνατο να ξαναρανή στα νερά της Διγκολν κανένα πειρατικό. Σύντροφοι, σύντροφοι του Μπέμπ Χάρβεϋ, κρατούμενοι άκόμη στο Νόρροκ, μπορεί νάταν μασημένοι στα σχέδια του και να προσπαθούσαν να τον μιμηθούν. Οι άποικοι λοιπόν δεν ήτύχαζαν στην έντέλεια και κάθε μέρα έξερευνούσαν με τό τηλεσκόπιο τον εύρο εκείνον όρίζοντα, πού εκλεινε τον όρμο της Ένώτεως και τον όρμο Ουάτιγκτων. Όταν κινήγιαν στην στάνη, παρατηρούσαν με την ίδια προσοχή το δεικό μέρος της θάλασσας, καθώς κι' όσάκις ανέβαιναν στο βουνό. Τίποτε ύποπτο δεν φαινόταν' οι άποικοι όμως έπρεπε πάντα να προσέχουν. Ένα βράδυ, ο μηχανικός ανακοίνωσε στους συντρόφους του, ότι έσκόπευε να όχυρώση τη στάνη. Φρόνιμο ήταν, κατά την ιδέα του, να ύψωθή άκόμη ο φράκτης και να κτισθί δίπλα του ένας πύργος, ένα είδος μπλοκχαύς, όπου, στην ανάγκη, οι άποικοι θα μπορούσαν να κλεισθούν και νάμυρθούν έναντιόν έχθρών. Γιατί αν το Γρανίτινο Παλάτι ήταν, από τη θέση του, άπρόσιτο, ή στάνη όμως με τά κτίριά της, τις άποθήκες της, τά κοπάδια της, θαποτελούσε πάντα τον στόχο των πειρατών, όποιοι κι' αν ήταν πού μπορεί νάβγαιναν κάποτε στο νησί' κι' αν οι άποικοι άναγκάζονταν να κλεισθούν εκεί μέσα, έπρεπε και να μπορούν νάντισταθούν άποτελεσματικά. Άλλ' αυτό ήταν ένα σχέδιο άγουρο άκόμα, πού η έκτέλεσή του, αναγκαστικά, έπρεπε νάαναβληθή για την έρχομενη άνοιξη. [Έπειτα συνέχεια]

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΝΙΚΟΣ Π. ΡΙΤΣΙΟΣ (Έλληνας) 18ετής εν Νέω Φαλήρω. Πρώτον Βραβείον Δημογραφίματος του 1916.

ΕΥΤΥΧΙΟΣ - ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ν. ΚΟΤΖΙΑΚ (Λευτεριά στους Σπλάβους) εν Πειραιά. Β' Βραβ. 17ου Διαγ. Σεισασθόματος.

Γεδών Σπίλετ κι' ο Χάρμπερτ, με τον Γόμπ μροστά. Και με τά λαμπρά τουφέκια πού ειχαν, έπτόκωναν ένα πλήθος πουλιά και τετραπόδα, ώστε το κρέας δεν έλειπε ποτε από το Γρανίτινο Παλάτι. Έκτός από τό κινήγι, ειχαν τά κουνέλια τους, τά στείδια τους, τά λαμπρά φάρια της Ευχαριστίας, τις γελώνες πού έπιαναν συχνά στ' άκρογιαλί, τά όπρια και τά λαχανικά της Τερψιθέας και τά ώραία άγρια φρούτα του δάσους. Κι' ο Νάβ, ο καλός αρχιμάγειρος, δεν πρόφθανε νάποθηκείη και να μαγειρεύη. Η τηλεγραφική συγκοινωνία μεταξύ στάνης και Γρανιτίνου Παλατιού ειχε άποκατασταθή κι' όταν κανένας από τους άποίκους πήγαινε στη στάνη κι' άναγκάζονταν να διανυκτερεύη εκεί, μπορούσε να ειδοποιή τους συντρόφους του.

Η ΠΗΓΗ ΚΑΙ Ο ΩΚΕΑΝΟΣ (V. Hugo)

Σταλιά-σταλιά απ' το βράχο τόν σχισμένο στάζει ή Πηγή τού βάθι τά φοιχτά' ο Ωκεανός τού ναυτη πεπρωμένο— «—Παραπονιάρα, τί γυρεύεις;» τή ρωτά: «Είμαι ή φουρνόγυα, ή λύσσα, ο άγιος σάλος τά σούρανια εκεί πού όρχίζον σταματώ' πές μου, σαν τι δεν έχω ο τοιςμεγάλος, φτωχούλα μου, για να σ' τό δανιστώ;» Κ' ειπε ή Πηγή 'τό μάθρο χόος εκείνο: «Κάτι σου λείπει, Ωκεανέ, θαρρώ... Κι' έχω, με δίχως κείνεμα τό δίνα: μία σταγόνα γλυκόπιτο νερό!» ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

«Μα καλή στο παλληκάρι, που για το μέτωπο φεύγει! Ακουμπιμένο στ' αυτοκίνητο, ακέπτεται... Τρέχει γρήγορα, σαν άνεμος τρέχει τ' αυτοκίνητο, πετώ. Μα γρηγορότερα, πολύ γρηγορότερα τρέχουν οι σκέψεις του στρατιώτη. Τό τοπίο περνά, εξαφανίζεται στα μάτια του, μα δεν το κοιτάζει. Οι σκέψεις του είνε εκεί... Έχει που άφηκε τους γονείς του και τις αδελφές του να κλαίνε. Θα τους ξαναδεί πάλι; Μια κακή ιδέα του γεννιέται: Ίσως ποτέ! Και σ' αυτή την ιδέα ένα δάκρυ, ένα καυτό δάκρυ, κυλάει από τα μάτια του.

Νύχτα. Στο κατώστρωμα του πλοίου, στο σκληρό κρεβάτι του ναύτη, ο στρατιώτης κοιμάται. Τα γαλάζια μάτια, τα φωτισμένα από κάποιο υπέρκοσμο φως, κλείστηκαν άσπαρα. Τό ψυγιάρι δλόχουσο λάμπει ψηλά και καθορίζεται στα νερά με πλήθος αστέρια. Τό κύμα ανάλαφρα χτυπά τα πλευρά του πλοίου κι' ο ήχος του σφύεται σαν κρύφουλιμα. Έλαφρως πνέει ο αέρας κι' η καρδιά κυκλάει άλλοτοια στην ήσυχία. Μιά άγγελο φεγγαριάτικη χαϊδεύει το όμορφο πρόσωπο του στρατιώτη, που χαμογελάει. Τι τόξα να όνειρεύεται, τί... «Α! τόνειρο του στρατιώτη! Τού φαίνεται πως νικητής από την Πόλη γύρισε και στην άγκαλιά βρίσκεται της μαγνούλας του.

Φραγκό Χαμογηλάκι
ΔΙΠΛΑ ΣΤΟ ΤΖΑΚΙ

Τώρα που άρχισαν πάλι οι μακρές χειμωνιάτικες βροδιές, γοσταλάζω τό τζάκι της επαρχίας και τις ιστορίες που μας διηγούνταν ή γρημά μας ύπερήτοια. «Απ' όλες αυτές τις ιστορίες μιά μού-χαι έντυπαθή, μιά που μού έκαψε αληθινό φόβο για τή φωτιά. Τή θυμάμαι σαν να την άκουώ, όπως την έλεγες οά μās μάζεψε γύρω στο τζάκι:

«Ημώνα όκτώ χρονών τότες, κι' ή δύστυχη αδερφή μου τεσσάρων. Ο πατέρας μας έλειπε έκείνο τό βράδυ κι' ή μάνα μας είχε πάει να παγγίση τά ζά. Μās άναψε τό τζάκι γιατί ήταν χειμώνας και κρύο δυνατό. Έγώ, μικρή κι' άμυαλη, άντίς να προσέχω την αδερφή μου, τήραξα να σκαρφώσω στο ράφι για γλυκό. Έπιγε κι' έκάθησε στην άκρη του τζακιού, έπιασαν τά ρούχαλάκι της φωτιά. Σαν έννοιως πάς καιγότανε, πετάχτην' έξω. Ο άέρας που φύσαγε δυνατός έκάνε τή φωτιά να φουρνάσει. Σε λίγο ή μικρούλα καιγότανε οά λαμπάδα. Χύθηκα να τή σβύσω. Μα πουί... Π μάγγα μου, που ές άκούσει από

πέρα τις φωνές, έτρεξε, κοίταξε κι' έδωκε μένα, πουή, άραξέι, όταν πήγα να τή σβύσω. Η άδερφή μου ήταν καρόβονο πιά».

Και όταν τασκισμένη άπ' τό βάρος της μακρυνης άναμνήσεως, στύλωνε τό κεφάλι στα δυό της χέρια κι' έκοίταζε με μάτια άπληγη τή φωτιά.
Καιμένη γρημά!...

Κυθήρεια

ΝΥΧΤΑ

Γίτοια δέν άκούγεσαι
Μές στο βαθύ σκοτάδι!
Και μόνο κάπου άντυλαλεί,
Σά θλιβερό σημάδι,
Άκόμακο, μογόντο,
Τό κλάψιμο του γκιάνη
Μά είν' ή νυχτιά μαγευτική
Κι' άποκοιμούνται οι κόνοι!
Σηή φύση είν' όλα σκοτεινά
Και μόνο ξεχωρίζει
Η λευκή ή ψηλοκορφή
Που κάη ψιθυρίζει,
Όπως τάγγει της νυκτός
Άνάλαφρα τή δερνει.

Κι' άπ' τό έσκκλήριστο βουνοϋ,
Τρομάφγεγο ένα αστέρι
Καντήλι που θά τάνοαφε
Ευλόγημένο χέρι,
Σε τόπους υπέρκοσμους
Και φωτεινούς με φέρνει.

Χρυσόφραση Έλπίδα

Η ΦΛΟΓΕΡΑ

[Σηή φίλη μου Άνταλούζα]

Σιγαλά και γλυκά γέρνει ό ήλιος στη δύση του! σιγαλά και γλυκά παίζει ό βοσκός τή φλογέρα του, άει στ' άντικρινό καταπράσινο βουναλάκι.

Ο ήλιος όίχνει χρυσορόδινες άκτίνες και κάνει τό βαθύ χρώμα των δένδρων πύο γλυκό και χρυσίζει την καταπράσινη χλόη.
Τό βοσκόπουλο λές κι' είναι άποροφνημένο από τή γύρω φύση μαζύ του είναι κι' ή φλογέρα, που έξακολουθεί νάφνει ήχους γλυκούς, οά να τραγουδή άθέλητα την άμορρα τής γύρω φύσης.
Ο ήλιος κρύφτηκε πίσω άπ' τό βουνό κι' άμέσως όλα γύρω έλαβαν ένα μενεξεδένιο χρώμα. Μιά γλυκειά μελαγχολία έκυριέυσε όλα γύρω, λές και να λυπήθηκαν που έχάθη ό ήλιος. — Μελαγχολίες και τό βοσκόπουλο, μα μαζύ μ' αυτό μελαγχολήσε κι' ή φλογέρα του. Τι καθήτικα που τραγουδεί τώρα!... Θαρρείς πως πονάει κι' αυτή για τή νεκρωμένη φύση, θαρρείς πως κλαίει για τό χαμό του ήλιου. Κάθε μελωδία που βγάλει, είναι κι' ένα ποικέμο τραγουδί για τή φύση.

Μά λίγο-λίγο ή νύχτα προχωρεί, λίγο-λίγο βγαίνει τώμορφο φεγγάρι. Άλλη όψη παίρνει τώρα ή πλάση. Όλα φωτίζονται από τις ασπρήνιες άκτίνες του φεγγα-

ριού. Κι' ή φλογέρα, εύχαριστημένη για τή νέα όψη που έχει ή φύση, τραγουδάει γλυκά-γλυκά. Τό τραγουδί της όμως, αυτή τή φορά, είναι μιά προσευχή σ' Έκείνον που βρίσκεται ψηλά, σ' Έκείνον που έπλασε όλα και με ριμά για όλα.

Άκμή

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΦΟΙΒΟΦΡΟΝ

Χλωμόφωτο τό δειλινο,
Γιατί ψηλά σταν ούρανό,
Άπέραντο και σκοτεινό,
Τό σύννεφο μοιραίζει.
Πουλι κανένα στο κλαδί,
Χαρούμενο δέν κελαιδεί,
Μά σαν γεράκι νάχε 'δει,
Σκιασμένο φτερουγίζει.

Ψυχρό τ' έέρι άπ' τό βοριά,
Χλωμά των δένδρων τά κλαριά,
Μέσα στο φύλλα τους τ' άρηά
Στεγάζοντας, λυγίζει.
Μέ τήν πνοή του τή γοργή,
Άπ' τά κλαδιά ή άπ' τή γή,
Στου Φοιβοκώρου τή σπηή,
Φύλλα χλωμά σκορπίζει.

Αιόταν Άστγή

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ

Πηγαίναμε περίπατο, ό Γιάννης, ό Πικής κι' έγώ.
Ο Γιάννης κρατούσε μιά χαρτομαρούλα γεμάτη καραμέλες και, για να πειράξει τον Πική, του λέει:
— Μπορείς, Πική μου, να μου βρεις, διά τής εις άποπον άπαγωγής, πόσες καραμέλες έχει 'δώ μέσα;
— Να σου τό 'πό και να σου τάποδεξώ! Άπαντί άμέσως ό Πικής. «Όχι όμως μ' αυτή τή μέθοδο. Έγώ ξερω μιά άλλη, πολύ πιο άπλή κι' εύκολοχάνευτη.
— Πουά; ρωτά περσίτογος ό Γιάννης.
— Είναι ή μέθοδος τής εις τόπον εισαγωγής, άπαντί ό Πικής οσβαρότατα. Δός μου τό σακουλάκι και θά ίδης.

Και πριν προφθάση ό Γιάννης νάπαντήση, ό Πικής του άρατάζει τό σακουλάκι κι' άρχίζει να τρώη τις καραμέλες και να μετρά:
— Μιά, δυό, τρείς... πεντε... όκτώ... δέκα... δωδέκα!

Κι' άφού τις έχαψε όλες μονομιώς, φωνάζει θριαμβευτικά με στόμ' όνόμη γεμάτο!
— Δώδεκα ήταν!

Έτσι ό καιμένος ό Γιάννης έμαθε κατάπληκτος τί είναι αυτή ή μέθοδος τής εις τόπον εισαγωγής κι' εις πραγματικώς πόσο πιο άπλή και εύκολοχάνευτη είναι από τή μέθοδο τής εις άποπον άπαγωγής.

Κι' έγώ οās γράφω αυτό τό μάθημα τής Πρακτικής Άριθμητικής. Άν τώρα θήνησιραφή ή παροιμία και τό μάθημα θά μου

ΤΟΛΜΗ ΚΑΙ ΔΕΣΙΟΤΗΣ

Ο διάσημος Γάλλος σχοινοβάτης Γκαρβελέτ έπέρασε τον περίφημον καταρράκτη του Νιαγάρα επάνω εις τευτωμένον σχοινοί με κλειστά μάτια. Τό σχοινοί αυτό είχε μήκος 5,400 πόδια. Καί άλλος φοράς έπέρασε τον καταρράκτην με τόν ίδιον τρόπον, μόνον που έπερεν εις τους όμους του πότε βάρος 70 περίπου οκάδων, και πότε τον βοηθόν του Κολκάρ.

Μίαν φοράν, έπέρασε τόν ίδιον καταρράκτην, κουβαλών κι' ένα μαγγάλι βάρους 20 οκάδων. Όταν έφθασεν εις τό μέσον του σχοινοίου, έστησε τό μαγγάλι, άναψε φωτιάν, έπασσε μερικά ούγα και έκαμε τριαντίνας, που τās έκράμασε κατοπι με μισάνκλωστην προς τους εύρισκομένους εις τό κάτωθι άγκυροβολημένον πλοίο!

Άλλά τό 1858, ένφ με τόν ίδιον τρόπον έπερούσε τόν Νιαγάρα, επί παρουσίας μάλας και του Πρίγκηπος τής Ουαλλίας, έχασε την ίσπερολίαν, έπεσαν εις τό ρεύμα και έντλήγη.
(*Έκ τού Γαλλικού) Έυέλτις Νέος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξύ αδελφών.
Ο πρώτος: — Α, Κοστάκη! είσαι ό μεγαλύτερος γαϊδαρός του κόσου!
Ο δεύτερος: — Ήθελα τώρα να σου άπαντήσω, μα συλλογιέμαι πως είσαι μεγαλύτερος μου.
*Εστάλη από τού Σεκουμένου Δόδου

ΕΒΔΟΜΗΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ο συνόδεσθον την λείαν με 10 λεπτά, δά λαβή άπλώς μέρος εις την Κλήροσιν. Έάν θέλη να δημοσιουθή και τόνωμ το εις τούς Δόδας, πρέπει να έσπευδάσθη λεπτά 25 εις γραμματόσημον.)

- α.) Καλίνιον
*Εστάτη από Κ. Μίληση

ΟΙ	ΔΕΝ	ΟΙ
ΤΙ	Ο	ΟΥ
ΔΑ	ΕΝ	ΔΑ

Άρχατον οητόν από πέντε λέξεις, β.) Έπιγραφή
*Εστάτη όι τού Φωφιδέος

Ο Ο Α Ν Τ Ι Ο Ο Τ Ι Α Δ Σ
Ο Β Ρ Ε Π Ι Σ Γ Α Ε Π Η Υ Π
Ζητείται ή άνάγνωσις.
γ.) Διά τούς Γαλλομαθείς
*Εστάτη από τής Μεγαλής Έλλάδος
Devant quelle personne le roi mēme se decouvre-t-il?

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Οι φίλοι μου, άγαπητοί μου, άκούτε να κάλωη τάς ύπερόχους άκομη διαπάρας τής έκδόσεως, εξακολουθού, με την ίδίαν άξίειπανον προθυμίαν, να συνεισφέρουν, δι' εμμοποιεί έκαστος, δια την Έπαρκειαν τής Διαπλάσεως.

Άρχίζω σήμερον την δημοσίευση τού κατωτέρω των. Είναι μακρόδ και θά έκκολούθη πολύ. Ώστε όσσοι δεν βλέπουν τόνωμ των, ές μήν άπαντήσαν, όσι δεν έλήφθη ή εισφορά των, θά τό ίδου.

Σύλλογος «Έλπίς», Πάτριαι δρ. 17,15, Τυμημένο Τουφεκι δρ. 1, Νικόδ. Ι. Γεωργιάδης, 'Ηλιούπολις 2,50. Θαλασσα Αύτοκρατορία 2. Ναν. Ι. Βασιλοπούλου, Τρίπολις 5, Κ. Α. 2. Μαρούλια Κ. Τριανταφύλλου, Θήρα 2. Άννα Γ. Γεωργιάδου, Port-Saïd 2,50. Πατριώτικη Ένωσις Ι. Βασιλική Γ. Φωτιάδου, Θεσπώνικη 2. Π. Α. Ρομαντιάδης, Άθήναι 2, Μιχ. Ασητόρης, Θεσπώνικη 5. Χο. Γ. Νουσιάνης, Ιωναννίνα 3. Άπριλιάντικο Τριαντάφυλλο 3. Δοξασμένη Έλλάς 5,60. Έμ. Ν. Μάνος, Θεσπώνικη 5. Μαρία Χ. Ίωαννίδου, Άθήναι 1. Εύαν. Π. Μάνος, Πατριώτικη 3. Γεωρ. Ι. Λεωνιδάς, Άθήναι 15. Δροσούλα Ι. Γιώτας Ι. Άνθισμένη Πνεύμα 2,50. Ίδεώδης Καρδία Ι. Κυδωνιάτης Ι. Άνθισμένη Λυγαριά 10. Άνεμώνη του Άγρού 1. Άρχιζέξαντον τον Σαπουλιαν 2. Μαριέλλα, 3. Όρ. Μ. Πρωτοπαπίς, Βολος 6. Μυστηριώδης Αμαζών 6. Συνέδρονον των Βεσσαυλιών Ι. Ναυτόπαις 2. 'Ηρώς τής Γραβιάς Ι. Νικητήρια Γαλανόλευκη 2. Σπυρίδης τής Έλευθερίας Ι. Μακεδονικός Άστγη 3. Σα. Α. Βρεττός, Άθήναι 5. Ίδεώδης Έλλάς 5. Τσαχάλια 5. Σκινδαλιέρα 5. Ήπειροτάκι Ι. Γρ. Α. Αλβεράτος, Άθήναι 18. Άνθ. Ηλ. Ησαίας, Άθήναι 11. Άντιοχ. Α. Ευαγγελάτος, Άθήναι 3. Βεφίλη Αλ. Κουτσολέζη, Λεβαδεία 5. Δούρειος Ίππος Ι. Κατίνα Π. Κασίμη, Φιλιότερα 2. Άναΐσσα Έλλάς 2. Εύαν. Κ. Ζαρκωτίστας, Ναύπλιον 5. Θαλασσα Αύτοκρατορία 5,10. Κύμα Ι. Πατριό Ναυτοπούλου Ι. Σουλιάτση 2. Φιλύρα Ι. Ζαίρα Πατούνη, Κέρκυρα 2. Δοξάτων Σαγαίρονι, Πάυλος Γ. Χατζιδάκης Άθήναι 10. Παπουτσιωμένος Γάτος 5.

Πρός όλους τούς άνωτέρω έκφράζω τάς θερμώτατας μου εύχαριστίας. Είναι άξιοι και γενικής εύγνωμοσύνης, διότι συντελούν εις την διατήρησιν τούσ περσοδικού τόσον χρησίμου εις την έλληνικην νεότητα, έπομένως ένός ένδοξού έργου, ως παρα πάντων χαρακτηρίζεται ή «Διαπλάσις».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άθήναι, 28 δόδ Έθραϊκόου την 26ην Δεκεμβρίου 1918.

Η Διαπλάσις, ό κ. Παπαδόπουλος, ό κ. Φαίδων, ό Άναλιος και όλο τό Σπυτιον, οās εβχονται από καρδίας τρισευχόμενον τό επί θύρας νείον έτος 1919. Με ύσυχια, με χαράν και με κάθε προόδο, πολυαγαπημένα μας παιδιά!

Πώ, πώ, τι βουνο από γραμματάρια... Έμιά φυσικά, αυτές τās ήμέρας, και παλιός δέν γράφει στην άγκυρή του Διαπλάσις! Να ίδουσι όμως ος πόσους οά μου έπιτρέψη ή χώρα νάπαντήσω... Τό Κεντρικό, τό Άληρωσινότό και Κεντρικό, ή καλαιδς κ' ένλουσώδης; και αυτό; φίλος, που σήμερα εις Νομόχρη; Ένα μέσο; τή; Νίας Έλλάδος; ξεσπάθωσε! Και μου έπτελει 200 δρ., για να τού στείλω τόμοι, να τού, χρεσίση οά κλιτέρα παιδιά τής περιφέρειας του. Άκούστε όμως και τί μου γράφει: «Κιτάλλωδ, έτι με τί βιβλία του Σχολείου, έδώ δέν γίνεται τίποτα. Μόνον ή Διαπλάσις φιλανθρωπίου». Μάλιστα! Έτσι μου γράφει τό Κεντρικό, που σήμερα είναι Νομόχρη.

Όχι, Κόντε-Κουρούση, αι είκόναί τής Διαπλάσεως δέν κατασκευίζονται με τό χέρι. Είναι φωτοστοιγγραφίαι. Τά πρωτότυπα δηλαδή (αυτά που τά κάνει ή ζωγραφική φωτογραφούηται. Από τή φωτογραφική πλάκα άποτυπώνονται ος πλάκη τσίγγου, παρασκευασμένη έκίτηδες. Και με μιά χημική επεξεργασία (με τά λεγόμενα μάματα) ή τσίγγου μεταβάλλεται εις κλισιά, δ, δηλαδή βιθουδένουον δια μέρη τής είκόνας, είναι ή σπρηκ, και μένουσ έκκολλημένα δια ένα μαύρο, και οότε ή είκόνα, όπως μιά σφραγίς, μπορεί να μελανωθή και να τυπωθή.

Η προδιετα, δια την άνανέωσιν των περιόντων φυδωνόμων παρατείνεσθ; την 31 Ιανουαρίον, και τούτο διότι έχουν συσσωρευθή τόσα γραμματάρια (που τόλο βιβλία θά έχουν και άνανεώσεις) ώστε θά ήταν άλύγιστο να τάνοίξω και να τα έντελέσω, δια ως μεθώριον.

Σ' εύχριστώ, Τυμημένο Γαλανόλευκη, για δια γράφεις, σ' εύχαριστώ επίσης και ό κ. Φαίδων. Μ' έρωτάς; Αν θά έβαν; καλά να ζήσης; από τή φίλη σου που έχει τό «Χαρτί Οικονομική Γαλλικά και να τό διαβίσεις, διαμάρτι. Όχι! μου φαίνεται ότι ή εύχαριστίας σου θά είναι μεγαλύτερη αν τό παρακολούθησής στη «Διαπλάσις» σιγά-σιγά. Έπειτα, δια καλή κι' ένέσρη; δια τά γαλλικά, πάντες τής γλώσσας σου θά τό αισθανθή; περισσότερο. Και μάλιστα έτσι ζωντανά που είναι μεταφρασμένο.

Άγαπητομόν Κελλιογραφία τούσ κηρόδω, Άπόρμητε Αμαζών. Ναί; γαλλικά αίνιγματα, από γαλλικά περιοδικά, μπορείτε να μου στείλετε δια τούς «Έβδ. Διαγωνισμούς». Θά τά έπροτιμούσθε μάάλιστα άπ' αυτά τά αιώνια, τά στερεότυπα, που μου στείλων τώρα από Γαλλία Άναγνωσματάρια. Έπίσης και Παιδικά Πνεύματα μπορείτε να μου στείλετε μεταφρασμένα από ξένα περιοδικά.

Τι να σου πώ, Διέφυλε Άστγή, καίρια περιήγησις ίσως. Γιατί αν δέν είδατε ούτε μιά Άσκησις οās τό τέλο; Νοεμβρίου, σημαίνει ότι δέν ύπερουν Συλλογικοί οας δια την Β' Έπαρηλιαν του 1918. Πλερίσιον; άνακατάδηταν; έκάθηταν; Όπωσδήποτε θά ψάξω, αλλά δέν μπορώ να σου υποσχεθώ και οτε θά τās εύρω. Άν δέν τάς έλαβα ποτέ!

Σου τά έκέριναν, Έλληνική Ίδία, αλλά έφρείς; τί γίνεται μ' αυτά τά κομμάτια; Έχουν μαζευθή τρείς χιλιάδες και μόλις σήμερα άρχισα να δημοσιεύω σελίδα. Τι να κάνω; Τρεβό κλήρω κι' άφνω την ύλην να διαλέγη από τά διαλεγμένα.—Ναί, δια την Σελίδα έκρίνονται και μεταφράσεις. Τά Παιδ. Πνεύματα όμως; που μου έστειλες, είναι δια έκδημοσιουμένα.— Έχεις δικη, Άνεμώνη του Άγρού, αλλά που μπορώ κι' έγώ νάπαντήσω; διας εκ έρωτήσεσι! Αί λύσεις τών φύλλων 23-24 έκδημοσιουήσαν εις τό 43ον. Όσον δια την Ίδεώδη Έλλάδα, δέν είναι αυτή που νομίζεις; και, δόξασε ό Θεός, έχει τή μαμμά τής. Η παρτήρησής σου άδικα είναι άρθη; δέν πρέπει νάποδίδη κλειδίς Π. Πνεύματα, άναίφροντα μπαμπού ή μαμμά; εις παιδία τά όποία δέν γινούρζει παρά τό φυδωνόμων. Γιατί πραγματικώς; θά ήταν σκληρό να μην έχη κλειδίς μαμμά, και να ιδή έξτρα που κουδενιάζει με τή μαμμά του «Ένα Παιδικό Πνεύμα» Ζήτω, Φουστανατέλι, ζήτω! Μα τί να σου κώμ; που δέν είναι καρδία; για τέτοια; Άλλήθια, μιά φορά διότι εκ συνδρομηταί, άγόρια και κορίτσα, φοροούσαν τό Σήμα (μιά καρδίτσα αποτυπώσασθαι ος πλάκη τσίγγου, παρασκευασμένη έκίτηδες. Και με μιά χημική επεξεργασία (με τά λεγόμενα μάματα) ή τσίγγου μεταβάλλεται εις κλισιά, δ, δηλαδή βιθουδένουον δια μέρη τής είκόνας, είναι ή σπρηκ, και μένουσ έκκολλημένα δια ένα μαύρο, και οότε ή είκόνα, όπως μιά σφραγίς, μπορεί να μελανωθή και να τυπωθή.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

καίρια περιήγησις ίσως. Γιατί αν δέν είδατε ούτε μιά Άσκησις οās τό τέλο; Νοεμβρίου, σημαίνει ότι δέν ύπερουν Συλλογικοί οας δια την Β' Έπαρηλιαν του 1918. Πλερίσιον; άνακατάδηταν; έκάθηταν; Όπωσδήποτε θά ψάξω, αλλά δέν μπορώ να σου υποσχεθώ και οτε θά τās εύρω. Άν δέν τάς έλαβα ποτέ!

Σου τά έκέριναν, Έλληνική Ίδία, αλλά έφρείς; τί γίνεται μ' αυτά τά κομμάτια; Έχουν μαζευθή τρείς χιλιάδες και μόλις σήμερα άρχισα να δημοσιεύω σελίδα. Τι να κάνω; Τρεβό κλήρω κι' άφνω την ύλην να διαλέγη από τά διαλεγμένα.—Ναί, δια την Σελίδα έκρίνονται και μεταφράσεις. Τά Παιδ. Πνεύματα όμως; που μου έστειλες, είναι δια έκδημοσιουμένα.— Έχεις δικη, Άνεμώνη του Άγρού, αλλά που μπορώ κι' έγώ νάπαντήσω; διας εκ έρωτήσεσι! Αί λύσεις τών φύλλων 23-24 έκδημοσιουήσαν εις τό 43ον. Όσον δια την Ίδεώδη Έλλάδα, δέν είναι αυτή που νομίζεις; και, δόξασε ό Θεός, έχει τή μαμμά τής. Η παρτήρησής σου άδικα είναι άρθη; δέν πρέπει νάποδίδη κλειδίς Π. Πνεύματα, άναίφροντα μπαμπού ή μαμμά; εις παιδία τά όποία δέν γινούρζει παρά τό φυδωνόμων. Γιατί πραγματικώς; θά ήταν σκληρό να μην έχη κλειδίς μαμμά, και να ιδή έξτρα που κουδενιάζει με τή μαμμά του «Ένα Παιδικό Πνεύμα» Ζήτω, Φουστανατέλι, ζήτω! Μα τί να σου κώμ; που δέν είναι καρδία; για τέτοια; Άλλήθια, μιά φορά διότι εκ συνδρομηταί, άγόρια και κορίτσα, φοροούσαν τό Σήμα (μιά καρδίτσα αποτυπώσασθαι ος πλάκη τσίγγου, παρασκευασμένη έκίτηδες. Και με μιά χημική επεξεργασία (με τά λεγόμενα μάματα) ή τσίγγου μεταβάλλεται εις κλισιά, δ, δηλαδή βιθουδένουον δια μέρη τής είκόνας, είναι ή σπρηκ, και μένουσ έκκολλημένα δια ένα μαύρο, και οότε ή είκόνα, όπως μιά σφραγίς, μπορεί να μελανωθή και να τυπωθή.

Όχι, Κόντε-Κουρούση, αι είκόναί τής Διαπλάσεως δέν κατασκευίζονται με τό χέρι. Είναι φωτοστοιγγραφίαι. Τά πρωτότυπα δηλαδή (αυτά που τά κάνει ή ζωγραφική φωτογραφούηται. Από τή φωτογραφική πλάκα άποτυπώνονται ος πλάκη τσίγγου, παρασκευασμένη έκίτηδες. Και με μιά χημική επεξεργασία (με τά λεγόμενα μάματα) ή τσίγγου μεταβάλλεται εις κλισιά, δ, δηλαδή βιθουδένουον δια μέρη τής είκόνας, είναι ή σπρηκ, και μένουσ έκκολλημένα δια ένα μαύρο, και οότε ή είκόνα, όπως μιά σφραγίς, μπορεί να μελανωθή και να τυπωθή.

Η προδιετα, δια την άνανέωσιν των περιόντων φυδωνόμων παρατείνεσθ; την 31 Ιανουαρίον, και τούτο διότι έχουν συσσωρευθή τόσα γραμματάρια (που τόλο βιβλία θά έχουν και άνανεώσεις) ώστε θά ήταν άλύγιστο να τάνοίξω και να τα έντελέσω, δια ως μεθώριον.

Σ' εύχριστώ, Τυμημένο Γαλανόλευκη, για δια γράφεις, σ' εύχαριστώ επίσης και ό κ. Φαίδων. Μ' έρωτάς; Αν θά έβαν; καλά να ζήσης; από τή φίλη σου που έχει τό «Χαρτί Οικονομική Γαλλικά και να τό διαβίσεις, διαμάρτι. Όχι! μου φαίνεται ότι ή εύχαριστίας σου θά είναι μεγαλύτερη αν τό παρακολούθησής στη «Διαπλάσις» σιγά-σιγά. Έπειτα, δια καλή κι' ένέσρη; δια τά γαλλικά, πάντες τής γλώσσας σου θά τό αισθανθή; περισσότερο. Και μάλιστα έτσι ζωντανά που είναι μεταφρασμένο.

Άγαπητομόν Κελλιογραφία τούσ κηρόδω, Άπόρμητε Αμαζών. Ναί; γαλλικά αίνιγματα, από γαλλικά περιοδικά, μπορείτε να μου στείλετε δια τούς «Έβδ. Διαγωνισμούς». Θά τά έπροτιμούσθε μάάλιστα άπ' αυτά τά αιώνια, τά στερεότυπα, που μου στείλων τώρα από Γαλλία Άναγνωσματάρια. Έπίσης και Παιδικά Πνεύματα μπορείτε να μου στείλετε μεταφρασμένα από ξένα περιοδικά.

Τι να σου πώ, Διέφυλε Άστγή, καίρια περιήγησις ίσως. Γιατί αν δέν είδατε ούτε μιά Άσκησις οās τό τέλο; Νοεμβρίου, σημαίνει ότι δέν ύπερουν Συλλογικοί οας δια την Β' Έπαρηλιαν του 1918. Πλερίσιον; άνακατάδηταν; έκάθηταν; Όπωσδήποτε θά ψάξω, αλλά δέν μπορώ να σου υποσχεθώ και οτε θά τās εύρω. Άν δέν τάς έλαβα ποτέ!

Σου τά έκέριναν, Έλληνική Ίδία, αλλά έφρείς; τί γίνεται μ' αυτά τά κομμάτια; Έχουν μαζευθή τρείς χιλιάδες και μόλις σήμερα άρχισα να δημοσιεύω σελίδα. Τι να κάνω; Τρεβό κλήρω κι' άφνω την ύλην να διαλέγη από τά διαλεγμένα.—Ναί, δια την Σελίδα έκρίνονται και μεταφράσεις. Τά Παιδ. Πνεύματα όμως; που μου έστειλες, είναι δια έκδημοσιουμένα.— Έχεις δικη, Άνεμώνη του Άγρού, αλλά που μπορώ κι' έγώ νάπαντήσω; διας εκ έρωτήσεσι! Αί λύσεις τών φύλλων 23-24 έκδημοσιουήσαν εις τό 43ον. Όσον δια την Ίδεώδη Έλλάδα, δέν είναι αυτή που νομίζεις; και, δόξασε ό Θεός, έχει τή μαμμά τής. Η παρτήρησής σου άδικα είναι άρθη; δέν πρέπει νάποδίδη κλειδίς Π. Πνεύματα, άναίφροντα μπαμπού ή μαμμά; εις παιδία τά όποία δέν γινούρζει παρά τό φυδωνόμων. Γιατί πραγματικώς; θά ήταν σκληρό να μην έχη κλειδίς μαμμά, και να ιδή έξτρα που κουδενιάζει με τή μαμμά του «Ένα Παιδικό Πνεύμα» Ζήτω, Φουστανατέλι, ζήτω! Μα τί να σου κώμ; που δέν είναι καρδία; για τέτοια; Άλλήθια, μιά φορά διότι εκ συνδρομηταί, άγόρια και κορίτσα, φοροούσαν τό Σήμα (μιά καρδίτσα αποτυπώσασθαι ος πλάκη τσίγγου, παρασκευασμένη έκίτηδες. Και με μιά χημική επεξεργασία (με τά λεγόμενα μάματα) ή τσίγγου μεταβάλλεται εις κλισιά, δ, δηλαδή βιθουδένουον δια μέρη τής είκόνας, είναι ή σπρηκ, και μένουσ έκκολλημένα δια ένα μαύρο, και οότε ή είκόνα, όπως μιά σφραγίς, μπορεί να μελανωθή και να τυπωθή.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

καίρια περιήγησις ίσως. Γιατί αν δέν είδατε ούτε μιά Άσκησις οās τό τέλο; Νοεμβρίου, σημαίνει ότι δέν ύπερουν Συλλογικοί οας δια την Β' Έπαρηλιαν του 1918. Πλερίσιον; άνακατάδηταν; έκάθηταν; Όπωσδήποτε θά ψάξω, αλλά δέν μπορώ να σου υποσχεθώ και οτε θά τās εύρω. Άν δέν τάς έλαβα ποτέ!

Σου τά έκέριναν, Έλληνική Ίδία, αλλά έφρείς; τί γίνεται μ' αυτά τά κομμάτια; Έχουν μαζευθή τρείς χιλιάδες και μόλις σήμερα άρχισα να δημοσιεύω σελίδα. Τι να κάνω; Τρεβό κλήρω κι' άφνω την ύλην να διαλέγη από τά διαλεγμένα.—Ναί, δια την Σελίδα έκρίνονται και μεταφράσεις. Τά Παιδ. Πνεύματα όμως; που μου έστειλες, είναι δια έκδημοσιουμένα.— Έχεις δικη, Άνεμώνη του Άγρού, αλλά που μπορώ κι' έγώ νάπαντήσω; διας εκ έρωτήσεσι! Αί λύσεις τών φύλλων 23-24 έκδημοσιουήσαν εις τό 43ον. Όσον δια την Ίδεώδη Έλλάδα, δέν είναι αυτή που νομίζεις; και, δόξασε ό Θεός, έχει τή μαμμά τής. Η παρτήρησής σου άδικα είναι άρθη; δέν πρέπει νάποδίδη κλειδίς Π. Πνεύματα, άναίφροντα μπαμπού ή μαμμά; εις παιδία τά όποία δέν γινούρζει παρά τό φυδωνόμων. Γιατί πραγματικώς; θά ήταν σκληρό να μην έχη κλειδίς μαμμά, και να ιδή έξτρα που κουδενιάζει με τή μαμμά του «Ένα Παιδικό Πνεύμα» Ζήτω, Φουστανατέλι, ζήτω! Μα τί να σου κώμ; που δέν είναι καρδία; για τέτοια; Άλλήθια, μιά φορά διότι εκ συνδρομηταί, άγόρια και κορίτσα, φοροούσαν τό Σήμα (μιά καρδίτσα αποτυπώσασθαι ος πλάκη τσίγγου, παρασκευασμένη έκίτηδες. Και με μιά χημική επεξεργασία (με τά λεγόμενα μάματα) ή τσίγγου μεταβάλλεται εις κλισιά, δ, δηλαδή βιθουδένουον δια μέρη τής είκόνας, είναι ή σπρηκ, και μένουσ έκκολλημένα δια ένα μαύρο, και οότε ή είκόνα, όπως μιά σφραγίς, μπορεί να μελανωθή και να τυπωθή.

Όχι, Κόντε-Κουρούση, αι είκόναί τής Διαπλάσεως δέν κατασκευίζονται με τό χέρι. Είναι φωτοστοιγγραφίαι. Τά πρωτότυπα δηλαδή (αυτά που τά κάνει ή ζωγραφική φωτογραφούηται. Από τή φωτογραφική πλάκα άποτυπώνονται ος πλάκη τσίγγου, παρασκευασμένη έκίτηδες. Και με μιά χημική επεξεργασία (με τά λεγόμενα μάματα) ή τσίγγου μεταβάλλεται εις κλισιά, δ, δηλαδή βιθουδένουον δια μέρη τής είκόνας, είναι ή σπρηκ, και μένουσ έκκολλημένα δια ένα μαύρο, και οότε ή είκόνα, όπως μιά σφραγίς, μπορεί να μελανωθή και να τυπωθή.

Η προδιετα, δια την άνανέωσιν των περιόντων φυδωνόμων παρατείνεσθ; την 31 Ιανουαρίον, και τούτο διότι έχουν συσσωρευθή τόσα γραμματάρια (που τόλο βιβλία θά έχουν και άνανεώσεις) ώστε θά ήταν άλύγιστο να τάνοίξω και να τα έντελέσω, δια ως μεθώριον.

Σ' εύχριστώ, Τυμημένο Γαλανόλευκη, για δια γράφεις, σ' εύχαριστώ επίσης και ό κ. Φαίδων. Μ' έρω

τρέσει. Σελίος, ά. (ΕΝ). Σαμωτοπούλα, κ. (ΜΜ). Χαίδεματ' Αγάρα, ά. (ΘΑ). Έκκεντινάς, ά. Μακεδονική Άδρα, κ. (ΚΑ). Άνθενίς κ. Αιματοκυλιώμενο Σωμό, ά. (ΣΣ). Έλληρόπνογος, ά. (ΥΚ). Θεά της Ελοής, κ. Έσημοπούλα, ά. (ΝΑ). Όρα Χαίδη, κ. (;;;), Άρατος, ά. (ΝΧ).

Αναγνώσεις Ψευδωνύμων:
Έλληνας Πόθος, ά. Αύτοκράτειρα του Βυζαντίου, κ. Έπιτονος Γραμμάτιος, ά. Διμήν της Κήμης, ά. Γιανό Πεσλίδης, κ. Τεύθρας, ά. Παδίκη Καρδιά, κ. Ζακυνθινό Ναυτοπούλο, ά. Τριλλή Νεύσης, κ. Πατριό Λουλούδι, κ. Καστανή Χιωτοπούλα, κ. Πατριωτική Ένωσις, ά. Απορολολούδο, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 3 το πολύ πρότασεις λεπτά 60
Διά τας περιελκόν 10 λεπτά ή λέξεις.]

Μ. Μ. επιθυμοῦν νάνταλλάξουν:
ή Ρελεινά με Ξέν. Ναυτιόν, Μιχέ-
ιγ, Τριλλοαρο., Ζωέτ.—δ' Αίτη-
τος Έλλην με Διαβολ. τ. Γειτον.
Αιμάγ. Αστίν, Κυανόλ, Αδέρου.
—δ' Έλληναίος Οδρανός με Κόμα
τ. Αγ., Σπ. Αδόρ., Μυκέ. Ναυ-
τόπ., Θροδομι, Γραζιέλλαν, Μιχέγ.
—ή Αττομήτος Αμαζόν με Μορω-
μένο Γρασούλ, Ψαροπούλαν, Φωνήν
τ. Πατριδος—τό Ίδανών της Δό-
ξης με Ναυτοπαυδα; Μεγαλ. τ. Δό-
ξης, Βαρθαμο; Έλλάδα.—δ' Ζεκα-
σμένος Αδόδος με Πινέλο τ. Ραφ.,
Μελαχ. Κρητισοπ., Έλατό. Πόλη,
Σφιγγα, Αιτίνα, Ψαροπούλ., Χρω-
σάδρα, Οιδίλ.—ή Νουσταλία με
Ελιμαρ., Κουβαί., Κορ. τ. Κυμ.—τό
Ήπειρωτικό Λουλουδι με Σπ.
Αρόρ., Μυκέ, Ζωέτ.—δ' Φουστανελ-
άς με Τούρον, Ζυάνιον, Πειρακλή-
ριον.—δ' Τεύθρας με Κόρ τ. Κυμ.,
Μεγ. Έλλάδα, Δούκ. τ. Σαλώων,
Νεράϊδαν τ. Βοσπ.—τό Ροσμειλο-
τάκι με Ναθαρχ. Μισούλ., Αγ. τ.
Αγάπ., Έλλ. Ψυχή, Καστ. Δοβρι-
ση, Γογγρόν, Νίκηγ, Ζιάνιον Α-
γογ.—ή Παιδική Καρδιά με Παρ.
Λουλ., Ροαίτα Έλληνοπ., Ζωέτ.
—δ' Κόντε Κορζούτης με Δόν Χιχ.,
Διαβ. τ. Γείρ., Έλλάδα τ. Ουτέ.
Φρέντον, Πειρακτ. Άνήσ. Πνευμα,
Τριλλοαρο., Ανεμοστρόβ.—ή Σαμω-
τοπούλα με Κορνονίδα τ. Ζιζ., Κόρ.
τ. Βουν., Μίκορ. Αδόρ.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τους
φίλους της: Αύτοκράτειραν του Βυζαν-
τίου (έπτα τών κ. Φιζίωνα άσπ μού
γράφει για τό άσπμικό Μυστικό
της Κονέσσα; Βαλέραναις, τό καλλί-
τερο βιβλίον ποδ διάδασαι; ά; τάρα.)
Φωνήν της Ήπειρου (σείλε 20 λε-
πτά άκέρη.) Σπέντον (ού) Μακε-
δόνα Πρόσκαπον (τό Μυστικό σου
εστάη συστημένον την 15 Νοεμβρίου
ά; τάρα, έπιζω, ά; τό άσπ.) Τρα-
γοῦδι της Δουνητιάς (ά; έλα βέβαια,
ένα άσπ; ά; προσπαθήσω.) Χιω-
τομένο Λόσος (έλαβη, παραστιξά.) Ναυ-
τοκροσσάπον (σημερα βρέτικαι και τό
δέυτερον.) Ροβόρον τόν Κατακρήνην
(δ' Γρίφος, έχει καλώ; τόν άλλαζε
όλίγον τό Άναγίας τό ψευδώνυμόν
σου δέν έπλοχε από κάτω ύπερτα τό
έσημασκι.) Ζαροπαρβάν(έδορωθή.)
Έθνηκόν Ύμνον (τό μόνο γιατρικό
αυτή την άρρώστεια, είνε λίγη ύπα-

μονή.) Γιόταν (βίβλια μιορείς, νά
έλθης μαζί του και νά τόν έγρόψης.)
Αδέρωτων (κα) τό προηγουμένα γε-
νιά; λεπτά 30.) Ναδ. Άραβ. (δια-
6.6.6.6.) Γογγρόνον Έ (γραμμάτι-
σπρα στείλα.) Πηνηλ. Δουή (άι πα-
ραγγέλαι σου έξετελεσθησαν δ' τ. Ξ.
σ' ύχαρισται διά τά καλά λόγια και
τά κηρυφορικά.) Έλληναίον Πόθον
(έστειλα' έδορωθή.) Νίκητήν τών
Βουλγάρων (δέν είνε κηρός; τάρα για
έπίτες έορτές.) Μικρόν Αδέρωτον (δέν
έπρόσθεας στο Ίον και ή έγγραφισ; έγεινε
στο Ξον.) Νουσταλίαν (έπιτρέπεται
εύχαριστά πολύ.) Κωνσ. Δ. Παπαδ.
(δέν άπεφάσιζα άκέρη.) Αυστόταχ-
την (άσπ; έγεινε βραβέτον έστειλα.)
Α. Δ. Χ. (άχι, έκεί άλλο λάθος δέν
ύπαρχει τό της Ποικίλης Αφροστι-
χίδος διορθώνεται σημερα.) Ένδύξον.
Έλλάδα (ή Αγάπη σ' ύχαρισται
πολύ για τό γραμματισήμα.) Εόγη-
νός Ίδανών; Πάνα, Κλεομ. Καρ-
αίδη, Κόμα τού Αιγαίου, Ψωριδά,
Νεαρόν Σύνδέρην κλπ. κλπ.
Μεγάλην Έλλάδα, Σπεσιμένον
Αδέρωτον, Δορυφόρον, Χρυσόθεμιν
(έλαβη, εύχαριστά.)
Κάορον, Ροσμειλιωτάκι, Πλοταρ-
χον Νέμον, Αθωνα, Έμμ. Ν. Μά-
νον, Πινέλο Ραφαήλου, Φρουρόν
των Σύνδρων (έστειλα.)
Είς όσας έπιστολάς άνοιξα μετά
την 2 Δεκεμβρίου, άπαντήσω εις τό
προσέχες.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ύσυνέχεια του 17θου Διαγωνισμού
Αύσων Δεκεμβρίου—Φεβρουαρίου. Αί
λύσεις δεκται μέχρι της 28ης Μαρτίου,
άλλα και πέραν της προθεσμίας τούτης
άπ' όσον δέν θά έχουν άκόμη δημοσι-
ευθή, όπως και τό προηγουμ. φυλλάδι.]

53. Αετίγριφος

Η θεά παίρνει μικροτά της
Σύνδεσμο δυητηκό
Και με τό στεφανομά της
Άσπ; δείχνει άρροστικά,
Έστάλη υπό Διονυσίου Α. Ματιάτου

**54. Λογοπαιντικός Συλλαβό-
γριφος**

Στόνος συνδέσμου; βρίζεται τόνα
Θά έχη ή μέλτων πάντα τάλλα
Σέν τό ποῦτο και τό τρίτο,
Τέλος, άόδρο γαλλικό.
Και Άκράτελο με μόνα
Αυτά κάνει, άν δέν σφάλω,
Πού κ' ό Φιλίππος, κηρόττω,
Τόν έβρήκε.—στο λεπτό!

Έστάλη υπό του Τσαρσάντου

55. Μεταγραμματισμός

Σείλιος; μικρό σημεῖο
Τό μεγαλό του άλλαζει
Κι' όποιοδήποτε βιβλίον
Σείη στιγμή παρουσιάζει.

Έστάλη υπό τ. Τριμπατ. τ. Ματιανίου

56. Αναγραμματισμός

Βσιλίε μυθικό
Αναγραμματισμός
Και μεγάλη όροστροπά
Έτσι σχηματίζω.
Έστάλη υπό του Έθνηκού Ύμνον

57. Παροιμ. Αντιστραμμένη

* * * * * = Ήπιρός,
* * * * * = Θεά.
* * * * * = Έπίρημα
* * * * * = Όι στανούλ μέρος του λόγου.

Έστάλη υπό το Κόμα του Αιγαίου

58—59. Αστία Παρορμάτια

1.—Ό βού, τό ποταμό είναι παχός.
2.—Ό χός είναι μέρος του χωμάτος.
Έστάλη υπό της Άναστηνής. Έλλάδος

60—64. Μαγκή Συλλαβή

Τή άνακαλήν δύο κατά σειράν γραμ-
μάτων άσπ; τών κάτωλη λέξεων, διά
όσο έλλων, πάντοτε τών αυτών και
άποτελούντων συλλαβών, νά σχηματι-
σθούν, άνευ άναγραμματισμού, άλλα
τόσοι λέξεις:

Πάρος, σπίνος, ίδλα, ατύος, όπιον.
Έστάλη υπό Γεωργ. Κ. Βέγγου

**65. Διπλή Ακροστική μετ' Φω-
νηντολίπου κ' Έλλειπουμ-
φάντου.**

Τά μόν άρχικά τών κάτωλη ζητου-
μένων λέξεων άποτελούν Φωνηνηντολί-
πον του τύπου:
* * * * *

Τά δε δεύτερα γραμμάτια Έλλειπο-
σφωρών του τύπου:
* * * * *

Τά δε δεύτερα γραμμάτια Έλλειπο-
σφωρών του τύπου:
* * * * *

Τά δε δεύτερα γραμμάτια Έλλειπο-
σφωρών του τύπου:
* * * * *

Τά δε δεύτερα γραμμάτια Έλλειπο-
σφωρών του τύπου:
* * * * *

Έστάλη υπό του Θωμάβου της Έλενθ.

66. Έλλειπουσφωρών

66. Έλλειπουσφωρών
66. Έλλειπουσφωρών
66. Έλλειπουσφωρών

67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

67. Γρίφος
67. Γρίφος
67. Γρίφος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με κατά
στοιχεία άρ. 2 (δ' έλαχίστος άρ. 3). Πόσων
τόν 10 λέξ. 20 λέξ. ή λέξεις, με κατά
στοιχεία άρ. 30 και (α) κεφαλαία άρ. 4.
Ό χωριστός στίχος άρ. 1.)

10—48 |

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Δήλωσις.— Πρακαλίθε θερμά ή
Μυστιών, νά συχωρήσουν την άνε-
έγητην, όσο και άπρεπή σιωπή με-
στή; τόσο εύγενικώς, των προταται. Εί-
χαριστών δε, για την έξαιρετική την
παρακαλή και τούς άλλους, νά μη με
επαναλάβουν, για τό άδύνατο της α-
ταλλαγής.

10—47 |

ΦΡΕΝΟΣ

10—47 |

ΝΑΠΕΡΚΟΦΣΚΑ, ΡΟΜΠΗ

10—48 |

Αέμπων Αστής, χόβνια πολλή

10—48 |

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΘΟΣ

10—49 |

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΘΟΣ

10—50 |

ΤΟ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

10—51 |

**Ψηφίστε τό Τραγοῦδι της Δουνη-
τιάς.**

10—58 |

Φωνή της Ήπειρου, δλόδρομ

10—45 |

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

10—58 |

**Λέοντα της Καιρονετίας, εύχαρ-
στώ διά την πρότασιν' δασυγίαν**

10—54 |

ΛΕΣΒΙΑΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ

10—54 |

ΖΗΤΩ Η ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ !!!

10—55 |

Ελευθερη Πόλη, α' άνακαλήψις!

10—56 |

Αστής της Νίσης και Κλέφτικα

10—57 |

ΑΙΜΑΤΟΚΥΛΙΣΜΕΝΟ ΣΕΡΑ

10—57 |

Αριστοτά Διπλασάπούλα, α; στίχοι

10—57 |

Ασκή της Νίσης και Κλέφτικα

10—57 |

Ασκή της Νίσης και Κλέφτικα

10—57 |

Ασκή της Νίσης και Κλέφτικα

10—57 |

Ασκή της Νίσης και Κλέφτικα

10—57 |

Ασκή της Νίσης και Κλέφτικα

10—57 |

Ασκή της Νίσης και Κλέφτικα

10—57 |

Ασκή της Νίσης και Κλέφτικα

10—57 |

10—57 |